

Ministerul Finanțelor Publice
Agencia Națională de
Administrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor
Publice a Județului Teleorman

Str. Dunării nr. 188
Alexandria, Teleorman
Tel : +0247 312 788
Fax : +0247 421 178
e-mail: ALTRJUDX01@mfinante.ro

D E C I Z I A

Nr. 44 din 2010

Privind :soluționarea contestației formulată de **S.C. S.R.L.** cu sediul social în municipiul Alexandria, județul Teleorman, înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Teleorman sub nr.2010.

Prin cererea F.N., înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice Teleorman sub nr.2010, **S.C. S.R.L.**, cu sediul social în municipiul Alexandria, județul Teleorman, a formulat contestație împotriva Deciziei de impunere nr.2010, sinteza Raportului de inspecție fiscală nr.2010, întocmite de Activitatea de Inspecție Fiscală Teleorman, respectiv împotriva Dispoziției de măsuri nr.2010.

Suma totală contestată menționată de petiționară prin cererea inițială nr.2010 a fost la nivelul întregii sume reflectate de Decizia de impunere nr.2010, respectiv de lei.

Deoarece contestația a fost depusă direct la organul de soluționare, acesta prevalându-se de prevederile pct. 3.4-3.7 din Ordinul Președintelui ANAF nr. 519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, a transmis contestația organului care a încheiat actul atacat, respectiv Activității de Inspecție Fiscală Teleorman, solicitându-i prin Adresa nr.2010, să constituie dosarul cauzei, să verifice îndeplinirea condițiilor procedurale și să întocmească referatul motivat cu propunerile de soluționare.

Urmare acestor demersuri, respectiv solicitării organelor de inspecție fiscală formulate prin Adresa nr.2010, petiționara a comunicat prin completarea la contestație nr.2010, ca sumă contestată, suma de lei, menționând faptul că diferența de lei, o consideră ca fiind legal calculată.

În condițiile prezentate obiectul contestației este format de suma de lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată aferentă plății în natură a arendei, în cauză organele de inspecție fiscală întocmind Referatul privind propunerile de soluționare nr.2010.

Contestația a fost formulată în termenul reglementat de dispozițiile art. 207 alin.(1) din O.G. nr. 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată(M.O. nr. 513/31.07.2007), cu modificările și completările ulterioare.

Întrucât și celelalte condiții procedurale reglementate de O.G. nr. 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, au fost îndeplinite, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Teleorman este competentă să soluționeze cauza.

I. S.C. S.R.L. -Alexandria, a formulat contestație parțială împotriva obligațiilor fiscale suplimentar stabilite în sarcina sa prin Decizia de impunere nr.2010, sinteza Raportului de inspecție fiscală nr.2010, respectiv împotriva Dispoziției de măsuri nr.2010, solicitând revocarea acestora având în vedere următoarele considerente:

a) Reținute din cererea inițială înregistrată la D.G.F.P. Teleorman sub nr.2010, prin care:

- petenta susține faptul că prin Decizia de impunere nr.2010, s-a reținut în sarcina sa suma de lei, obligație fiscală suplimentară(TVA), în raport de baza impozabilă de lei, pe perioada 01.01.2009-31.03.2010;

-invederează faptul că motivarea acestei măsuri este aceea că societatea a livrat arendatorilor produse agricole reprezentând plata arendei conform contractelor de arendă încheiate, fără a colecta TVA, conform prevederilor art. 130 din Legea nr. 571/2003(prin dispoziția nr.2010 dispunandu-se să înregistreze în evidența contabilă diferența constatată în sumă de lei.

Autoarea cererii consideră actele administrativ -fiscale în cauză nelegale, întrucât distribuția în natură a unor produse nu constituie acte de comerț în sensul art. 5 din Codul Comercial, în cauză fiind vorba de o cheltuială a societății și nu de un venit.

De asemenea consideră că nu sunt aplicabile prevederile art. 126 și 130 din Legea nr. 571/2003, întrucât pentru a fi livrare de bunuri trebuie să fie îndeplinită cerința transferului produselor cu plată, iar contractul de arendă nu este un contract de prestări de servicii.

Totodată arată faptul că dispozițiile legale invocate de organele de control se referă numai la relațiile dintre doi sau mai mulți plătitori de TVA și nicidecum la relațiile dintre un plătitor de TVA (arendaș) și mai mulți deținători de suprafețe agricole, care conform legii nu sunt plătitori de TVA.

Adaugă de asemenea că potrivit art. 141 lit. k din Legea nr. 271/2003 , arenda este exceptată de la plata TVA, mai mult susține că în procesele având acest obiect Curtea de Apel București a decis că societatea comercială nu datorează TVA stabilită suplimentar(anexand în acest sens deciziile civile nr./2008 și/2010).

Menționează că nu are relevanță faptul că societatea și-a exercitat dreptul de deducere a TVA aferentă aprovizionării cu imputurile necesare desfășurării activității , întrucât operațiunea de acordare în natură a produselor către arendatori nu se încadrează în prevederile art. 128 alin.(4) litera b. din codul fiscal

b) Reținute din Adresa nr.2010, care constituie raspunsul petentei referitor la cuantumul sumei totale contestate, respectiv lei, ca reprezentând TVA colectata aferentă arende (anul 2009), adresă prin care menționează ca măsuri contestate:

a). produsele agricole distribuite proprietarilor de teren persoane fizice, conform contractului de arendare, considerand că aceasta nu reprezintă o livrare de produse agricole așa cum organele de inspecție fiscală fac referire la art. 128 alin.(1), întrucât nu îndeplinește condiția prevăzută la art. 126 alin.(1) lit. a). care face precizarea că în sfera de aplicare a TVA se cuprind operațiunile care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții: a). constituie o livrare de bunuri sau o prestare de servicii efectuate cu plată;

Având în vedere faptul că produsele agricole distribuite proprietarilor de teren nu îndeplinește cea de a doua condiție -livrare efectuată cu plată-, consideră că operațiunea nu poate fi încadrată la activitatea de comerț.

În ceea ce privește diferența de lei, din carelei reprezentând TVA aferentă benzinei consumată de autoturismul societății și lei reprezentând TVA aferent utilajelor amortizate integral, preluate de asociatul la retragerea din societate, S.C. S.R.L. , o consideră ca fiind calculată legal și că trebuia achitată la bugetul de stat.

II. Din Raportul de inspecție fiscală nr.2010, așa cum este sintetizat în Decizia de impunere nr.2010, acte întocmite de organele de inspecție fiscală se rețin următoarele:

Perioada supusa inspecției : 01.01.2009 - 31.03.2010.

Taxa pe valoarea adăugată

Baza legala : Inspectia fiscala s-a efectuat în baza prevederilor Titlului VI din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare, Titlul VI din HG 44/2004 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003, și a avut ca obiectiv modul de înregistrare a TVA deductibila, TVA colectată, de determinare a soldului negativ a TVA și declararea acesteia.

Taxa pe valoarea adăugată colectată.

Organele de inspecție fiscală au constatat următoarele:

-în luna septembrie 2009, agentul economic a livrat arendatorilor produse agricole reprezentând plata arende conform contractelor de arendă încheiate, fără a colecta TVA, contrar prevederilor art. 130 din Legea nr. 571/2003 a Codului fiscal, care menționează:

„Schimbul de bunuri sau servicii-În cazul unei operațiuni care implică o livrare de bunuri si/sau o prestare de servicii în schimbul unei livrări de bunuri si/sau prestări de servicii, fiecare persoană impozabilă se consideră că a efectuat o livrare de bunuri si/sau o prestare de servicii cu plată” și al prevederilor pct. 8 alin.(1) lit. b) si alin.(2) din H.G. nr. 44/2004, în care se menționează:

„ (1) Operațiunile prevăzute la art. 130 din Codul fiscal, includ orice livrări de bunuri/prestări de servicii a căror plată se realizează printr-o altă livrare/prestare, precum:

b)plata prin produse agricole, care constituie o livrare de bunuri, a arende, care constituie o prestare de servicii;

(2) Fiecare operațiune din cadrul schimbului este tratată separat aplicându-se prevederile prezentului titlu, în funcție de calitatea persoanei care realizează operațiunea, cotele și regulile aplicabile fiecărei operațiuni în parte”.

În consecință, organele de inspecție fiscală menționează faptul că agentul economic trebuia să trateze separat cele două operațiuni, adică, pe de o parte să înregistreze cheltuiala cu arenda, ca o prestare de serviciu efectuată de arendator, iar pe de altă parte să înregistreze livrarea de produse agricole, operațiunea fiind taxabilă conform art. 128 alin.(1) coroborat cu art. 130 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, urmând ca la finalul operațiunilor să compenseze datoria privind arenda cu cranța rezultată din livrarea produselor agricole.

Livrarea de produse agricole pentru plata arende este în sumă totală de 73.111 lei conform Registrului jurnal nr./2009, respectiv prin debitarea contului 612 " cheltuieli cu redevențele, locațiile de gestiune și chiriile " în corespondență cu contul 345 " produse finite".

Ca urmare a deficiențelor constatate, organele de inspecție fiscală au stabilit o TVA colectată în sumă de lei(.....lei x19%), menționând că au fost încălcate

prevederile art. 128 alin.(1), art. 130 din Legea nr.130 din Legea nr. 571/2003 privind codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu dispozițiile pct. 8 alin.(1) lit. b). și alin.(2) din H.G. nr. 44/2004.

III. Organele de revizuire, având în vedere documentele existente la dosarul cauzei, motivele invocate de petentă în susținerea contestației, susținerile organelor de inspecție fiscală, actele normative în vigoare la data producerii fenomenului economic, rețin:

S.C. S.R.L. are sediul social în strada, municipiul, județul Teleorman, este înregistrată la O.R.C Teleorman sub nr., C.U.I., atribut fiscal RO, având ca obiect de activitate:Cultivarea cerealelor-Cod CAEN 0111, fiind reprezentată de D-I , în calitate de administrator.

1. În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată în sumă totală de lei.

Cauza supusă soluționarii este dacă D.G.F.P. Teleorman se mai poate investi cu soluționarea acestui capat de cerere din contestație, în condițiile în care până la întocmirea deciziei de soluționare petenta a renunțat la contestația formulată pentru suma de lei, reprezentând taxă pe valoarea adăugată.

În fapt, prin cererea inițială nr.2010, S.C. S.R.L., a formulat contestație pentru suma totală de lei, în al cărei quantum era inclusă și suma de lei, reprezentând taxă pe valoarea adăugată.

Ulterior, până la întocmirea deciziei de soluționare, petiționara prin Adresa nr.2010, a menționat în ceea ce privește diferența de lei, din care lei reprezintă TVA aferentă benzinei consumată de autoturismul societății și lei reprezintă TVA aferent utilajelor amortizate integral, preluate de asociatul Tecuceanu Ioan la retragerea din societate, **faptul că o consideră calculată legal și că trebuia achitată la bugetul de stat, renunțând astfel la cererea formulată pentru această sumă.**

În condițiile prezentate, organele de soluționare iau act de renunțarea la contestație, raspunzând prin individualizarea acestui capat de cerere în decizia de soluționare.

În drept, cauza își găsește soluționarea în prevederile art. 208 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile pct.-elor nr. 4.1, 4.3 și 12.2 din Ordinul Președintelui A.N.A.F. nr. 519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, în care se menționează:

*O.G. nr. 92/2003 privind codul de procedura fiscală, republicată(M.O. nr. 513/31.07.2007), cu modificările și completările ulterioare;

[...]

ART. 208

Retragerea contestației

(1) Contestația poate fi retrasă de contestator până la soluționarea acesteia. Organul de soluționare competent va comunica contestatorului decizia prin care se ia act de renunțarea la contestație.

(2) Prin retragerea contestației nu se pierde dreptul de a se înainta o nouă contestație în interiorul termenului general de depunere a acesteia.

[...]

**Ordinul Președintelui A.N.A.F. nr. 519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată (M.O. nr. 893/06.10.2005);*

[...]

4.1. Cererea de retragere trebuie să fie semnată de contestator sau de împuternicit, iar în cazul contestatorilor persoane juridice, cererea trebuie să poarte ștampila persoanei juridice. Dovada calității de împuternicit se face potrivit legii.

4.3. Organul de soluționare competent va comunica decizia prin care ia act de renunțarea la contestație după expirarea termenului general de depunere a contestației.

[...]

12.2. Prin decizie se poate lua act de renunțarea la contestație, în situația în care contestatorul solicită retragerea acesteia.

[...]

Organele de soluționare au reținut faptul că petiționara prin Adresa nr.2010(semnată și ștampilată), a renunțat la contestația formulată pentru suma de lei reprezentând taxă pe valoarea adăugată.

Totodată au reținut faptul că la data întocmirii prezentei decizii de soluționare termenul general de depunere a contestației a expirat, petiționara pierzând astfel dreptul de a înainta o nouă contestație, pentru suma în cauză.

Organele de soluționare iau act de renunțarea la contestarea sumei de lei, reprezentând taxă pe valoarea adăugată.

2. În ceea ce privește contestația formulată împotriva taxei pe valoarea adăugată în sumă de lei.

Cauza supusă soluționării D.G.F.P. Teleorman este de a stabili legalitatea măsurilor organelor de inspecție fiscală care au dispus petiționarei colectarea taxei pe valoarea adăugată, aferentă produselor acordate arendatorilor în anul 2009, în condițiile în care autoarea cererii consideră operațiunea în cauză drept neimpozabilă.

În fapt, pe perioada supusă inspecției fiscale, petenta a acordat arendatorilor produse rezultate din exploatarea terenurilor acestora, în schimbul dreptului de folosință, fără a înregistra T.V.A. colectată aferentă plății în natură a arendei.

Organele de soluționare în fundamentarea soluției ce urmează a fi adoptată au avut în vedere faptul că ***arenda în agricultură*** reprezintă darea în folosință și posesiune, pe baza de contract, pe o perioadă concretă de timp, cu plată, a terenurilor și a altor bunuri agricole.

Subiecții contractului de arendă sunt:

1. arendatorul - persoană fizică (individ) sau persoană juridică (organizație, întreprindere) care este proprietarul legal sau alt posesor legal al bunurilor agricole transmise în arendă.

2. arendașul - persoana fizică și/sau persoana juridică, cu domiciliul (sediul) în România, care ia în arendă bunuri agricole. Cel care are obligația legală să achite impozitele către stat este arendașul, dacă prin contract nu se prevede altfel, în cazul nostru S.C. S.R.L..

În sensul celor prezentate organele de soluționare au reținut că S.C. S.R.L., în calitate sa de arendaș are doar dreptul de exploatare a terenurilor, nedeținând calitatea de proprietar al acestora, contractul de arendare nefiind translativ de proprietate, arendatorii efectuând o prestare de servicii constând în arendarea terenului, iar arendașul (petenta în cazul nostru), efectuând o livrare de bunuri către arendatori, în contul obligației de plată, ca urmare a prestării de servicii efectuate de acesta.

De asemenea au mai reținut că arendatorii, în calitate lor de proprietari, pe întreaga durată a contractelor au pierdut dreptul de folosință asupra terenurilor.

Pentru considerentele menționate, organele de revizuire rețin faptul că agentul economic avea obligația să colecteze taxa pe valoarea adăugată aferentă plății în natură a arendeii, la nivelul sumei de lei.

În drept, cauza își găsește soluționarea în prevederile Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu dispozițiile H.G. nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în care se precizează:

*Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal(M.O. nr. 927 din 23 decembrie), cu modificările și completările ulterioare(introduse prin Legea nr.343/17.07.2006);

[...]

Operațiuni impozabile

ART. 126

(1) *Din punct de vedere al taxei sunt operațiuni impozabile în România cele care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:*

a) *operațiunile care, în sensul art. 128-130, constituie sau sunt asimilate cu o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, în sfera taxei, efectuate cu plată;*

b) *locul de livrare a bunurilor sau de prestare a serviciilor este considerat a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 132 și 133;*

c) livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor este realizată de o persoană impozabilă, astfel cum este definită la art. 127 alin. (1), acționând ca atare;

d) *livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor să rezulte din una dintre activitățile economice prevăzute la art. 127 alin. (2);*

[...]

ART. 127

(1) *Este considerată persoană impozabilă orice persoană care desfășoară, de o manieră independentă și indiferent de loc, activități economice de natura celor prevăzute la alin. (2), oricare ar fi scopul sau rezultatul acestei activități.*

(2) *În sensul prezentului titlu, activitățile economice cuprind activitățile producătorilor comercianților sau prestatorilor de servicii, inclusiv activitățile extractive, agricole și activitățile profesiilor libere sau asimilate acestora. De asemenea, constituie activitate economică exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate.*

[...]

Livrarea de bunuri

ART. 128

(1) *Este considerată livrare de bunuri transferul dreptului de a dispune de bunuri ca și un proprietar.*

[...]

(4) *Sunt asimilate livrărilor de bunuri efectuate cu plată următoarele operațiuni:*

[...]

b) preluarea de către o persoană impozabilă a bunurilor mobile achiziționate sau produse de către aceasta pentru a fi puse la dispoziție altor persoane în mod gratuit, dacă taxa aferentă bunurilor respective sau părților lor componente a fost dedusă total sau parțial;

[...]

ART. 130

În cazul unei operațiuni care implică o livrare de bunuri și/sau o prestare de servicii în schimbul unei livrări de bunuri și/sau prestări de servicii, fiecare persoană impozabilă se consideră că a efectuat o livrare de bunuri și/sau o prestare de servicii cu plată.

[...]

ART. 137

(1) Baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată este constituită din:

[...]

e) în cazul schimbului prevăzut la art. 130 și, în general, atunci când plata se face parțial ori integral în natură sau atunci când valoarea plății pentru o livrare de bunuri sau o prestare de servicii nu a fost stabilită de părți sau nu poate fi ușor stabilită, baza de impozitare se consideră ca fiind valoarea normală pentru respectiva livrare/prestare. Este considerată ca valoare normală a unui bun/serviciu tot ceea ce un cumpărător, care se află în stadiul de comercializare unde este efectuată operațiunea, trebuie să plătească unui furnizor/prestator independent în interiorul țării, în momentul în care se realizează operațiunea, în condiții de concurență, pentru a obține același bun/serviciu.

[...]

*H.G. nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal (publicată în M.O. nr 112 din 6 februarie 2004), cu modificările și completările ulterioare;

[...]

Norme metodologice:

8. (1) Operațiunile prevăzute la art. 130 din Codul fiscal, includ orice livrări de bunuri/prestări de servicii a căror plată se realizează printr-o altă livrare/prestare, precum:

[...]

b) plata prin produse agricole, care constituie livrare de bunuri, a arendei, care constituie o prestare de servicii.

(2) Fiecare operațiune din cadrul schimbului este tratată separat aplicându-se prevederile prezentului titlu în funcție de calitatea persoanei care realizează operațiunea, cotele și regulile aplicabile fiecărei operațiuni în parte.

[...]

Astfel, din actele normative citate anterior se reține că acordarea produselor agricole arendatorilor în schimbul subscrierii dreptului de folosință asupra terenului agricol intră în sfera de aplicare a T.V.A. întrucât are loc transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor din proprietatea societății în schimbul dreptului de folosință asupra pământului arendatorilor.

În sensul celor reținute mai sus încadrând operațiunea în cauză drept impozabilă este și punctul de vedere al M.F.P. – Direcția Generală Legislație Impozite Indirecte, referitor la o speță similară, punct de vedere exprimat prin Adresa nr./2006, înregistrată la D.G.F.P. Teleorman sub nr./2006, în care se precizează:

“Prin arendare potrivit prevederilor din Legea nr. 65/1998 pentru modificarea și completarea Legii arendării nr. 16/1994, se înțelege contractul

încheiat între proprietar uzufructuar sau alt deținător legal de bunuri agricole denumit arendator și arendaș cu privire la exploatarea bunurilor agricole, pe o durată determinată și la un preț stabilit de părți.

Plata în natură a arendei constituie o operațiune care implică o prestare de serviciu în schimbul unei livrări de bunuri, respectiv serviciul de arendare și plata sa în natură, care constituie o livrare de bunuri.”

Organele de soluționare rețin că Legea nr. 571/2003, privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare nu reglementează **plata în natură a arendei** ca operațiune scutită de T.V.A..

Cu privire la această încadrare se reține că **arendarea** este o operațiune de punere la dispoziție a terenului agricol, scutită de plata taxei pe valoarea adăugată, iar **plata în natură a arendei (speța de față)** reprezintă plata serviciului de arendare care constituie o livrare de bunuri, respectiv produse agricole pentru care societatea are obligația colectării taxei pe valoarea adăugată aferentă (astfel neputând fi aplicabile speței prevederile art. 141, lit. k) din Codul fiscal, invocate de autoarea cererii).

Plata în natură a arendei cu grâu de către arendaș către proprietarul de teren reprezintă o stingere a unei obligații pe care arendașul o are față de proprietarul de teren de la momentul semnării contractului de arendă.

În consecință, arendarea și plata în natură a arendei sunt două **operațiuni distincte**, prima scutită de taxa pe valoarea adăugată, iar cea de a doua fiind o operațiune care se cuprinde în sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată.

Se reține astfel, că plata în natură a arendei este o operațiune prin care arendașul efectuează o livrare a produsului agricol, așa cum este reglementat atât de art. 128, cât și de art. 130 din Codul fiscal, respectiv la pct. 8, lit. a) și b) din H.G. nr. 44-2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, unde operațiunea de livrare impune obligativitatea ca numai cel ce livrează să fie plătitor de T.V.A., nu și cel ce primește.

Organul de revizuire nu poate reține în soluționarea favorabilă a cauzei punctul de vedere al petiționarei, care nu consideră plata în natură a produselor (livrarea) către arendatori drept operațiune impozabilă, deoarece în conformitate cu prevederile legale în materie fiscală la data producerii fenomenului economic dedus judecății, operațiunea de livrare de produse, atrage după sine operațiunea de facturare, livrarea în cauză, în sensul prevederilor Codului fiscal, nefiind scutită de la plata taxei pe valoarea adăugată, petenta confundând operațiunea de arendare, care este scutită de la plata taxei pe valoarea adăugată, cu operațiunea de plată în natură a arendei, care este o operațiune impozabilă.

Deci e suficient, conform Codului fiscal, ca arendașul să fie plătitor de T.V.A., iar atunci când efectuează o livrare de bunuri, în contrapartidă cu o prestare de servicii (arenda) să colecteze T.V.A. și implicit, să și achite la buget suma datorată urmare a operațiunilor contabile.

În consecință, cauza supusă judecății nu este incidentă prevederilor art. 141, lit. k), unde se specifică “arenda este scutită de T.V.A.”, aici vorbindu-se numai de operațiunea de livrare de bunuri, care este o operațiune impozabilă.

În susținerea acestui punct de vedere, trebuie să se rețină și faptul că persoana juridică plătitoare de taxă pe valoarea adăugată, pentru desfășurarea activității de producție agricolă a efectuat diverse aprovizionări, pentru care pe bază de documente legale și-a exercitat dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată, iar producția realizată a fost valorificată atât prin vânzarea la terți, operațiune pentru care a colectat taxa pe valoarea adăugată, cât și prin acordarea în natură a arende.

Referitor la trimiterea contestatoarei la unele dintre soluțiile adoptate în spețe similare, respectiv Decizia civilă nr./2008 a Curții de Apel și Decizia civilă nr./2010 a Curții de Apel, este de reținut că aceste soluții sunt aplicabile numai spețelor în cauză, întrucât fiecare speța se soluționează în funcție de actele administrate aflate la dosarul cauzei la data respectivă;

De asemenea organele de soluționare rețin faptul că nu există o practică unitară în soluționarea unor astfel de spețe, în aceeași cauză fiind adoptate și soluții favorabile D.G.F.P. Teleorman, respectiv prin Decizii civile ale Curții de Apel, în Dosarele nr./87/2008, privind pe S.C.S.R.L. – com.(Decizia civilă nr./2009) și nr./87/2009 privind pe S.C.....S.R.L. – com., jud. Teleorman.

În ceea ce privește susținerea petentei că distribuirea în natura a unor produse cu titlu de arendă, nu constituie acte(fapte) de comerț, în sensul art. 5 din Codul comercial, menționăm următoarele:

-o astfel de activitate are natură comercială, întrucât art. 4 din Codul Comercial instituie o prezumție de comercialitate pentru toate celelalte contracte și obligații ale unui comerciant, dacă nu sunt de natură civilă sau dacă contrariul nu rezultă din însuși actul;

-în această opinie deși prezumția de comercialitate poate fi răsturnată, în speță nu se poate reține că obligațiile asumate de societatea petiționară prin contractul de arendă au natură civilă, întrucât lucrarea terenului în baza contractului de arendă, care are caracterul unor prestări de servicii, îl constituie chiar obiectul de activitate al petentei, contractul de arendare nefiind străin de activitatea desfășurată de aceasta;

-având în vedere că arendatorul este necomerciant, pentru el, contractul de arendă este unul civil, fiind faptă de comerț numai pentru S.C. S.R.L.;

-această situație este însă reglementată de art. 56 din Codul comercial, din aceste dispoziții legale rezultând că faptele de comerț unilaterale sau mixte sunt guvernate de legea comercială pentru ambele părți, chiar dacă pentru una dintre ele, actul juridic are caracter civil.

Având în vedere argumentele prezentate, **urmează să fie respinsă ca neîntemeiată contestația, pentru suma de lei, reprezentând taxă pe valoarea adăugată, menținându-se constatările organelor de inspecție fiscală.**

3. În ceea ce privește contestația formulată împotriva Dispoziției de măsuri nr.2010.

Cauza supusă soluționării Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Teleorman, este de a stabili dacă are competența materială pentru a se investi în soluționarea cererii formulate împotriva Dispoziției de măsuri nr.2010.

În fapt, se reține că dispoziția în cauză nu se referă la stabilirea de impozite, taxe și accesorii aferente, ci la alte măsuri dispuse în sarcina petiționarei.

Organul de soluționare constată astfel că cererea formulată de petentă nu intră în competența sa materială.

În drept, Ordinul Ministrului Finanțelor Publice nr. 1939/2004 pentru aprobarea formularului "Dispoziție privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală", cod 14.13.27.18, la pct. 1 din Anexa 2 Instrucțiunile de completare a formularului, prevede:

"1. Formularul Dispoziție privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală reprezintă actul administrativ fiscal emis de organele de inspecție fiscală în aplicarea prevederilor legale privind obligativitatea contribuabililor de a îndeplini măsurile stabilite. Nu va cuprinde măsuri referitoare la sumele pe care contribuabilii le datorează bugetului general consolidat al statului".

Întrucât măsurile în cauză nu vizează stabilirea obligațiilor fiscale ale contestatoarei, dispoziția de măsuri nu are caracterul unui titlu de creanță, aceasta intrând în categoria **altor acte administrativ fiscale**.

Se reține că soluționarea contestației pentru acest capăt de cerere intră în competența organelor fiscale emitente ale actului administrativ contestat, potrivit dispozițiilor pct. 5.2. din Ordinul Președintelui A.N.A.F. nr. 519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată coroborate cu prevederile art. 209 alin. (2) din O.G. nr.92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv:

* Ordinul Președintelui A.N.A.F. nr. 519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată (M.O. nr. 893/06.10.2005);

[...]

5.2. Alte acte administrative fiscale pot fi: **dispoziția de măsuri**[...];

[...]

*O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată (in M.O. nr. 513/31.07.2007), cu modificările și completările ulterioare;

[...]

ART. 209

Organul competent

[...]

(1) Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente.

[...]

În consecință, **organul competent să soluționeze contestația îndreptată împotriva Dispoziției de măsuri nr.....2010, este Activitatea de Inspecție Fiscală, în calitate de organ care a încheiat actul atacat.**

*

* *

Având în vedere considerentele de fapt și de drept arătate, în temeiul H.G. nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, a H.G. nr. 109/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, H.G. nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, directorul executiv al D.G.F.P. Teleorman

D E C I D E :

Art. 1. Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Teleorman ia act de renunțarea S.C. S.R.L. cu sediul social în mun. Alexandria, jud. Teleorman la contestația având ca obiect suma de lei, reprezentând taxa pe valoarea adăugată;

Art. 2. Se respinge ca neîntemeiată contestația formulată de S.C. S.R.L., cu sediul social în mun. Alexandria, jud. Teleorman, pentru suma în quantum total de lei, reprezentând taxa pe valoarea adăugată;

Art. 3. În temeiul dispozițiilor art. 209 alin.(2) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, **se declină competența de soluționare a capatului de cerere privind Dispoziția de măsuri nr.....2010, în favoarea Activității de Inspecție Fiscală Teleorman,** inițiindu-se demersurile legale în acest sens;

Art.4. Prezenta decizie a fost redactata în 5(cinci) exemplare toate cu valoare de original comunicate celor interesați;

Art.5. Prezenta decizie poate fi atacată la instanța judecatorească de contencios administrativ în termen de 6 luni de la data comunicării .

Art.6. Biroul Soluționare Contestații va aduce la îndeplinire prevederile prezentei decizii.

Director Executiv